

A decorative border surrounds the text. At the top, a large, detailed eye is integrated into a swirling, vine-like pattern. Two teddy bears are positioned at the top corners, appearing to peek over the border. The left side of the border features a vertical vine with leaves and a small basket hanging from it. The bottom of the border is also decorated with swirling patterns, leaves, and a small basket on the right side.

**Cu două zile în urmă,
înainte ca totul să înceapă...**

Jonathan fusese drăguț. Îi adusese doamnei Dilewski un ziar de la chioșc. Iar pentru acest serviciu primise de la femeie cincizeci de cenți.


Cincizeci de cenți!

Băiatul alergă imediat acasă și goli pușculița. Numără banii și sări în sus de bucurie. Erau suficienți!

În sfârșit!

Strecură banii în buzunarul pantalonilor și merse cu bicicleta la magazinul de jucării.

Așeză și ultimul bănuț pe tejghea.




Domnul Șaptebani nici nu trebuia să întrebe ce dorește să cumpere. Știa de mult.

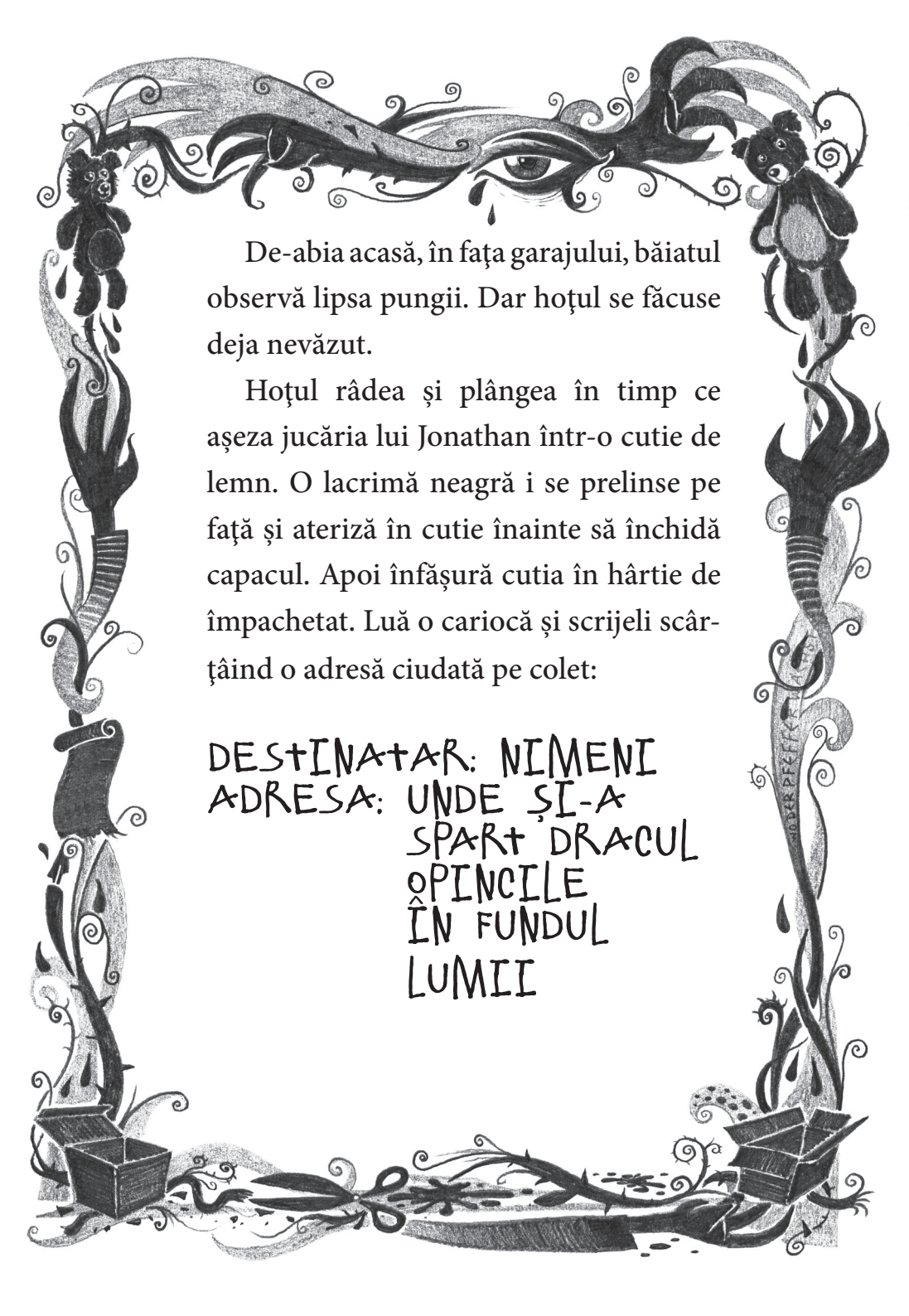
Săptămâni la rând, băiatul dăduse târcoale cutiilor cu clei verde, pe care poți să-l frământați și să obții sunete asemănătoare părțurilor.

Zâmbind, vânzătorul de jucării puse una dintre cutii într-o pungă mică de hârtie și i-o întinse lui Jonathan peste tejghea.

Băiatul părăsi magazinul în fugă și așeză pungă de hârtie în coșul bicicletei.

Pe drumul spre casă, Jonathan nu observă că era urmărit de o umbră sinistră, care își întinsese mâna în coșul bicicletei și îi luase pungă.





De-abia acasă, în fața garajului, băiatul observă lipsa pungii. Dar hoțul se făcuse deja nevăzut.

Hoțul râdea și plângea în timp ce așeza jucăria lui Jonathan într-o cutie de lemn. O lacrimă neagră i se prelinse pe față și ateriză în cutie înainte să închidă capacul. Apoi înfășură cutia în hârtie de împachetat. Luă o cariocă și scrijeli scârțâind o adresă ciudată pe colet:

DESTINATAR: NIMENI
ADRESA: UNDE ȘI-A
SPART DRACUL
OPINCILE
ÎN FUNDUL
LUMII



Capitolul 1

SE ÎNTÂMPĂ din nou!

Inima lui Nemo începu să bată mai tare. Se uită fix la preșul din fața picioarelor lui. Tocmai voia să plece, când fu cât pe ce să se împiedice de colet.

VĂ RUGĂM, NU DESCHIDEȚI! era scris cu litere mari și groase pe hârtia cu care era împachetat. Iar dedesubt:

CLEIOS!

Nemo alergă înapoi în casă, fără să atingă pachetul. Apucă repede telefonul și formă un număr. De abia după ce sună de șapte ori, cineva răspunse.

– Bună, Nemo, îl salută prietena lui Oda, înainte ca băiatul să-și spună numele. Se pare că salvase deja numărul lui, ceea ce însemna că acum făcea parte din viața ei. Nemo era fericit, căci Oda era cea mai simpatică fată din întreaga clasă. Și pe deasupra și cea mai frumoasă.

– Poți să treci pe la mine? întrebă el. Dacă se poate chiar acum?

– Din păcate nu pot, spuse cu părere de rău Oda. Tocmai organizăm o petrecere acasă. Mama își sărbătorește cea de-a patruzecă aniversare.

În fundal, Nemo auzi o muzică antrenantă de jazz, dar și un murmur de voci și, din când în când, râsete.

– Oda, poți să mă ajute puțin? Ajunse la el glasul cuiva. Era în mod clar dădaca franțuzoaică. Trebuie ca eu să culeg niște menta pour le crușon. Poți să pui menta pe painici?

– Imediat! răspunse fata.

– Mereu indata, indata, indata! se auzi o bombăneală din îndepărtare. Indata inseamna niciodata.

– Oricum ne vedem mâine, reveni Oda la telefon. Când mergem la cinema. Sau ai uitat?

– Bineînțeles că nu! se grăbi să răspundă Nemo.

De câteva zile, abia aștepta să vadă noul film cu James Bond. Și să stea două ore lângă Oda, în întuneric.

– Dar trebuie să te văd chiar astăzi! spuse el și-și mușcă în același timp limba. Brusc, i se făcuse foarte cald. Cum suna asta! Trebuie să te văd chiar astăzi... De parcă nu ar fi rezistat nici măcar o zi fără Oda! De parcă ar fi îndrăgostit până peste urechi de ea! Aruncă o privire în oglinda de deasupra comodei. Din fericire, fata nu-l vedea acum, cu fața roșie ca racul, înconjurată de un păr ciufulit.

– Atunci vino tu la mine, propuse Oda. Oricum nu ai fost niciodată.

Nemo se gândi. Nu prea avea chef să care un pachet atât de periculos prin tot orașul. Însă avea și mai puțin chef să deschidă coletul de unul singur.

Și în niciun caz nu se putea să-l lase nedesfăcut, chiar dacă pe el era scris VĂ RUGĂM, NU DESCHIDEȚI! Coletul promitea, pur și simplu, mult prea multă aventură. Și Boring chiar avea nevoie de un pic de aventură. Era atât de plictisitor aici, încât era deja un eveniment dacă gunoiul era luat miercuri.

– Și? Vii? insistă Oda.

– Dar nici măcar nu am fost invitat, ezită Nemo.

– Nu contează, îl liniști fata. Sunt atât de mulți musafiri, încât nu se va observa dacă e unul în plus sau în minus. Știi unde locuiesc? întrebă fata și tot ea răspunse. Strada Cariilor nr. 4, vizavi de florărie.

– Bine, pe curând! își luă Nemo la revedere și închise telefonul. Apoi luă din nou telefonul și

formă numărul prietenului său Fred. Dar acesta nu răspunse la mobil. Iar fixul era mort.

– Excelent! oftă Nemo și porni la drum.

– Bună, Nemo! Mama lui Fred era în hol în mijlocul nenumăratelor cabluri încercând să pună în funcțiune noul router. Acum înțelese Nemo de ce nu putuse vorbi cu Fred la telefon.

– Bună ziua, doamna Koch. Fred este acasă?

– Aici sunt! auzi el vocea lui Fred.

Nemo păși peste grămada de cabluri și intră în bucătărie. Fred stătea lângă masă și ținea o pâlnie deasupra unui borcan vechi de muștar în timp ce bunica lui turna în ea gem fierbinte.

– Vii cu mine până la Oda? întrebă Nemo fără să piardă prea mult timp cu un salut.

– Nu pot, răspunse Fred. Am pană la bicicletă. Și în afară de asta tocmai facem gem, după cum bine vezi.

– Din nou? Nemo se uită la sora lui Fred, care stătea cocoțată pe un scaun din bucătărie,

cu genunchii la piept și își studia îngrijorată în oglindă fruntea plină de coșuri.

De câteva zile, Antonia aducea acasă căpșuni cu kilogramele, din care Fred și bunica lui trebuiau să facă gem.

– Să mai aduc căpșuni? întrebă sora lui.

– Te rog, nu! mârâi Fred. Încet-încet îmi vor ieși pe nas. Înșurubă borcanul și-l puse cu capacul în jos pe masă.

– Dar trebuie să vii cu mine! insistă Nemo. E important.

– Despre ce e vorba? întrebară în același timp Antonia și bunica lui Fred, cu toate că nu era treaba lor.

Nemo îl apucă pe prietenul lui de mânecă și-l trase după el în hol.

– Hei, ce te-a apucat? protestă Fred.

– Cod roșu! îi șuieră Nemo. Trebuie s-o luăm din loc, și imediat! Împrumută și tu bicicleta Antoniei!



– Se vede că ești singur la părinți! pufăi Fred disprețuitor.

– Păi, atunci, ia-o pur și simplu! propuse Nemo. Peste o oră i-o aduci înapoi.

– Doar dacă-mi spui ce se întâmplă. N-am chef să-mi pun în pericol viața pentru un fleac.

Nemo inspiră adânc. Exagerata frică a lui Fred îl enerva uneori destul de rău. Aruncă o privire doamnei Koch care mergea în patru labe în spatele canapelei cu un cablu. Ca să fie însă sigur, preferă să-l tragă pe Fred în baie. Încuie ușa după ei și trase apa ca să-i acopere vocea.

– Am primit un alt colet.

– Vorbești serios!? Alarmat, Fred făcu ochii mari. Și de ce l-ai luat în primire?

– Păi, nu l-am luat! se apăără Nemo. Dormeam, doar e sâmbătă. Și când m-am trezit, era deja în fața ușii. Deci, ce facem? Mergem?

Fred nu răspunse.

Era deja în fața ușii.